

רע"פ 1289/24 - מוניר זקוט נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1289/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: מוניר זקוט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (כבוד השופט מ' דאוד) מיום 1.2.2024 ב-עפ"ת 050477-01-23

בשם המבקש: עו"ד בן עמר; עו"ד אור תמיר

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט מ' דאוד) בעפ"ת 50477-12-23 מיום 01.02.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כבוד השופטת א' גרדי) בפל"א 11002-05-19 מיום 29.05.2022 ומיום 20.9.2023, בהתאמה.

1. ביום 27.05.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע למעלה משנה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה בקלות ראש, עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, עקיפה בדרך לא פנויה תוך חציית קו לבן רצוף, התנהגות הגורמת נזק, ואי ציות להוראות שוטרים.

2. ביום 29.05.2022, לאחר ששמע ראיות, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה את המבקש בעבירות שיוחסו לו, ובהן העבירה של נהיגה בזמן פסילה. בהקשר אחרון זה נקבע כי:

"כעולה מגזר הדין של תיק המקור [פל"א 2510-03-17 - ח' כ'], מהחלטות המותב שדן בתיק, והחלטתי בתיק הבפ"ת של התיק העיקרי [בפ"ת 2529-03-17 - ח' כ'], הנאשם נפסל, ביום מתן גזר הדין, 31.1.18, לתקופה של 24 חודשים, בניכוי תקופת פסילתו עד תום ההליכים בת 6 חודשים. נוכח הפקדת רישיונו ביום 7.3.17, לא היה צורך בהפקדת תצהיר חלף רישיון, ונוכח הסכמת הצדדים בתיק הבפ"ת, פסילת הנאשם עד תום ההליכים, לתקופה של 6 חודשים, מיום

9.3.17, הסתיימה עוד טרם מתן גזר הדין. יתר תקופת הפסילה שנותרה החלה להימנות ממועד פסק הדין, קרי, 31.1.18".

אשר על כן נקבע כי בנסיבות אלה, במועד האירוע, הנאשם היה פסול לנהיגה (להרחבה ראו שם, בפסקה 8).

3. ביום 20.09.2023 גזר בית משפט השלום לתעבורה את דינו של המבקש באופן מנומק. בית המשפט נתן דעתו למדיניות הענישה המתאימה ואף לחומרת העבירה של נהיגה בפסילה, שמע את טיעוני הצדדים לעונש, עיין בתסקירי שירות המבחן, ונדרש לעברו התעבורתי של המבקש. בהתחשב בכל אלו, הוטלו על המבקש עונשים כדלהלן: פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת 10 שנים, בחופף לפסילה המותנית בת ה-5 חודשים שהוטלה עליו בפל"א 2150-03-17; חידוש עונש המאסר המותנה בן השנה שהוטל עליו בפל"א 2150-03-17 לשנתיים נוספות; פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופת בת 12 חודשים, למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע, או אחת מהעבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; קנס בסך של 2,500 ש"ח; הפעלת התחייבות בסך של 5,000 ש"ח שהושתה עליו בפל"א 2150-03-17; וכן, צו מבחן לתקופה של שנה וחצי במסגרת שילובו בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום התעבורה.

4. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה, וערער לבית המשפט המחוזי, שכאמור - דחה את הערעור. הערעור נסוב, בעיקרו של דבר, סביב השאלה האם במועד האירוע היה המבקש פסול לנהיגה או לא, סוגיה בה התמקדה גם הכרעת הדין. בית המשפט המחוזי סקר את השתלשלות ההליכים וקבע כי רישיון המבקש נפסל ביום מתן גזר הדין בתיק המקור, 31.01.2018, לתקופה של 24 חודשים בניכוי 6 חודשי פסילה עד תום ההליכים מיום 09.03.2017. לכן, יתרת תקופת הפסילה החלה להימנות מיום 31.01.2018, ויוצא מכך כי ביום 24.05.2019 המבקש נהג בפסילה. מעבר לכך, לא מצא בית משפט קמא טעם להתערב בעונש שהוטל על המבקש בבית משפט השלום.

5. בבקשה אשר מונחת לפניי, נטען לקיומה של שאלה משפטית עקרונית, האם המבקש נהג בפסילה אם לאו - ורק בה. לטענתו, כפי שטען גם בפני הערכאות קמא, מאחר ובמסגרת תיק המקור רישיונו נתפס ביום 07.03.2017 על-ידי שוטר שאינו קצין, כדרישת סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, הסעיף אינו חל עליו. משכך, נטען, כי מרוץ תקופת פסילתו שנקבע במסגרת תיק המקור החל מיום תפיסת רישיונו, ועל-כן ביום 24.05.2019 המבקש לא נהג בפסילה.

לצד זאת, המבקש מוסיף וטוען כי הן בית משפט השלום לתעבורה הן בית המשפט המחוזי לא דנו כלל ולא הכריעו בטענה זו של המבקש. מכאן המבקש דורש להיעתר לבקשה.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה לרשות ערעור ונספחיה, ובכלל זה ההחלטות ופסקי הדין בהליכים הקודמים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

7. הלכה ידועה היא, כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2750/22 ליוולקן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (09.05.2022)).

8. הבקשה שלפניי נטועה כל כולה בעניינו הפרטי של המבקש, ועל אף הנופך העקרוני שניסה להעניק לבקשתו, היא לא מגלה עילה למתן רשות לערער. טענותיו של המבקש לעניין מועד תחילת הפסילה שהוטל עליו במסגרת תיק המקור נידונו והוכרעו זה מכבר, הן על-ידי הערכאה הדיונית והן על-ידי בית המשפט שלערעור. כמו כן סבורני, כי לא מתקיים כל חשש לעיוות דין או אי צדק, לבטח לא כאלה אשר מצדיקים היעדרות לבקשה, ודי בכך כדי

עמוד 2

לדחותה. בהקשר זה אומר, בניגוד לטענות המבקש, בתי המשפט דלמטה ניהלו את ההליכים בעניינו באופן מפורט וענייני, ואף חזרו על חישוב תקופת הפסילה שנקבעה במסגרת תיק המקור ובמסגרת ההבהרות שהוגשו על-ידי המבקש לצורך חישוב מרוץ הפסילה לאחר שניתן גזר הדין.

9. הרבה למעלה מן הצורך אציין, כי כמו בתי המשפט דלמטה, לא מצאתי ממש בטענתו ביחס לסעיף 50(ב) לפקודה. סעיף זה קובע כי בחלוף 6 חודשים מיום שנפסל בעל רישיון, וטרם ניתן פסק דין בעניינו, בטלה הפסילה, אם לא הורה בית המשפט אחרת. בית משפט זה עמד בעבר על משמעותה של הוראה 50(ב) בע"פ 3883/04 אבו סיביה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5) 481 (2014) בציינו כי: "כלל זה נועד לקבוע מסגרת של זמן לפסילת רישיון כל עוד לא ניתן פסק-דין ולא להותיר את המשך הפסילה מחוץ למסגרת של פיקוח שיפוטי. לפיכך לאחר חלוף שישה חודשים על בית- המשפט לשקול אם יש הצדקה להמשך הפסילה מקום שטרם ניתן פסק-דין[...] אולם ישנן נסיבות שבהן ישקול בית- המשפט פסילת רישיון עד תום ההליכים גם אם הם יחרגו מגבולות שישה חודשים ויחליט על כך בהחלטה הצופה את פני העתיד, כפי שאירע במקרה זה". בענייננו, יוזכר, כי הפסילה עד תום ההליכים נעשתה בהסכמת המבקש, ובזמן אמת הוא לא הלין על הימשכות ההליך. בנסיבות ענייננו גם אין נפקות לשאלה האם המבקש נתפס על-ידי שוטר שאינו קצין, וטענתו בהקשר זה לא נהירה כלל ועיקר.

10. טרם חתימה יוער, כי מעיון בתיקי בית המשפט בהליכים השונים שמתנהלים בעניינו של המבקש עולה תמונה, שקשה להתעלם ממנה, ולפיה המבקש לא סר למרותו של הדין, ומפר באופן שיטתי החלטות ופסקי דין שניתנים בעניינו בהיבט התעבורתי. זאת אין להלום. חזקה על בתי המשפט לתעבורה כי יתנו דעתם לכך.

11. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ח' באדר ב' התשפ"ד (18.3.2024).

שׁוֹפֵט